

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Ved

Fru Sophie d'Orignys

født Cederfeld de Simonsens

Jordefærd.

Tale

ved

Bisættelsen i Odense Graabrødre Hospitals Kirke

den 19. September 1907

af

E. Koch.

Vor Herre Jesus Christus har engang sagt, at han var ikke kommen for at bringe Ro, – han var kommen for at bringe *Strid*.

Og det har altid vist sig, at hvor han kom frem og fik Magt over Mennesker, der førte han dem ind i Strid – den Strid, som han indvier alle sine til, naar han døber dem til Forsagelse af Djævelen og alt hans. Man *bliver* ikke en Christen uden Strid, der maa føres en aandelig Kamp for at faa det bestemte ja og nej frem, som Herren spørger efter, og man *lever* ikke som Christen uden fortsat Strid imod det, der vil det modsatte af dette ja og nej. Men der er nogle af os, for hvem denne Strid ikke bliver saa haard, som for de fleste andre; og til dem regner jeg gamle Fru d'Origny.

Hun har vel ogsaa havt sin Kamp for at blive og være en Christen. Det er ikke heller for hende gaet af sig selv; der er aldrig noget godt, der »gaar af sig selv«. Hun har ogsaa mærket noget til Vanskelighederne. Naar hun med saa stor Forkjærlighed syslede med den Psalme: »Gud Helligaand, vor Trøstermand«, den, der paakalder med saa stor Inderlighed Guds Aands Hjælp imod al vor Skrøbelighed, da har det været, fordi

hun mærkede disse Vanskeligheder. »Hver Gang en ærlig Sjæl paa Jord vil sine Hænder folde i Jesu Navn, men Bønnens Ord vil dø paa Læber kolde, forbarm dig over Støvets Kaar, vis, du paa alt kan bøde, og hvisk til os dit Fadervor, saa vore Tunger gløde!« den, der ud af sit Hjerte synger saaledes, kjender ogsaa til de Vanskeligheder, som en Synder kan møde paa sin Vej til Gud. — Men jeg er dog vis paa, at det med Rette kan siges om hende, at hun har haft mindre Strid for at finde til ham og blive hos ham, end de fleste af os andre. Der har været noget i hende af et *fromt Barn*, og Børnene, siger vor Herre, hører Guds Rige til.

Der er nogle af os, der maa kæmpe en lang og besværlig Kamp, før de faar sig samlet sammen til at sige et afgjort ja til Jesus Christus og bekjende ham som deres Frelser. Det har hun sikkert ikke maattet. Der er nogle af os, der bestandig gaar og plages af Tvivl over Troen og har saa svært ved enfoldigt at give sig Herrens Ord i Vold. Det har hun ikke gjort.

Og derfor har hun ogsaa været et lykkeligt Menneske. Vi, der kjendte hende, har syntes, at der var, naar vi saa hende, altid noget af en stille Fred over hende. Hun har været et glad Menneske og et taknemligt Menneske. Hun har troet paa Guds Naade og mærket, at hun blev baaret af den, og hun har ogsaa mærket Menneskers Kjærlighed, været omgivet og støttet af den og skjønnnet paa den. Og fordi hun forstod at tage imod, har hun ogsaa haft noget at give. Der, hvor der takkes for Kjærlighed, Guds og Menneskers, der bliver der ogsaa Evne til at yde noget, der er Tak værd. Og der er nogle, der nu, da hun er borte, tæn-

ker paa hende med inderlig Taknemlighed og siger Gud Tak for hende.

Det gjør fremfor alle hendes Datter. Alle hendes Tanker er i dette Øjeblik hos hendes Moder – ikke blot hos Kisten her, hvor hendes Støv hviler, og ikke blot hos Graven, hvor den nu snart skal sættes ned, men hos hende selv, hun, som hun skyldte mere end nogen anden – hos hende, saadan som hun i Mindet vil holde hende fast, som hun færdedes derhjemme, men fremfor alt saadan, som hun nu lever hos Gud, nærmere ved ham, som hun vilde tilhøre, der, hvor Bønnen aldrig mere »dør paa Læber kolde«, og hvor Glæden over Samfundet med Gud og Kjærligheden til hans Børn »voxer som Dagen i Vaar, med Roser i Haar«. –

Lykkelige er de, der kan »smile ad Døden, fordi Himlen har smilet til dem«. Lykkelige er de, der altid kan takke, fordi de altid har Gud! Amen!

Tale

i

Capellet paa Korsør Kirkegaard

den 20. September 1907

af

C. Cederfeld de Simonsen.

Saa staa vi da ved Maalet for vor Vandring. Vi ere nu samlede paa Korsør Kirkegaard for at stede hende, som var os Alle saa kjær, til Hvile i Graven, ved Siden af de to Mennesker, der stod hendes Hjerte saa nær. Ja, vi skulle maaske rettere sige de tre; for der hviler jo een til derude i den Grav, hvor nu hun skal nedsænkes, een til, foruden hendes Mand og hendes Moder: den gamle Pige, der saa trofast havde tjent hende de mange Aar, og som til Tak for sin Troskab fik Plads i Familiegraven. Ved Siden af disse Tre, der stod hendes Hjerte saa nær, skal nu ogsaa hun begraves, som nu nylig er kaldt bort. Og hvor sælsomt bevæges vi ikke ved Tanken om, at nu ogsaa hun har forladt os! — Vi føle os først og fremmest opfordrede til at takke Gud, fordi han har løst op for hende og kaldt hende ind til den Hvile, hvortil hun saa haardt trængte i sin høje Alderdom. Men ved Siden deraf er det ogsaa et Savn at have mistet hende, et stort Savn navnlig for den, der stod hende allernærmest og inderligst følte sig knyttet til hende, hendes kjære Datter, som elskede hende med sit Hjertes fulde Kjærlighed. Men ogsaa vi Andre ville savne hende, vi, som i kortere

eller længere Tid have kjendt hende og staaet i Forbindelse med hende; thi hvor meget fyldte hun ikke i den Kreds, hun tilhørte, og hvor velgjørende var det ikke at mødes med hende, selv under de flygtigste Besøg! Jeg mindes den sidste Gang, jeg saa hende, for et Par Aar siden, derovre i hendes Hjem i Odense: vi sad og samtalede i Dagligstuen; da lagde hun paa engang sin Haand over min og sagde: »Aa, hvor det dog er rart at se dig!« – Men saaledes var hun jo overfor Alle, kjærlig og god. Derfor er det saa smerteligt for os nu at skulle sige hende det sidste Farvel. Hvad vi føle ved at gjøre det, det kunne vi vel bedst udtrykke med Psalmedigterens Ord:

Det er vemodigt at skilles ad
 For dem, som gjerne vil sammen være;
 Men Gud ske Lov, i Vorherres Stad
 For evig samles de Hjertenskjære.

Og dette er jo den bedste Trøst for troende Mennesker, den, som fuldelig kan stille selv det dybeste Savn. Men ved Siden af den er der tillige en anden, som uvilkaarlig frembyder sig for os, naar vi have mistet Nogen, som var os kjær og dyrebar, og som fuldt ud kan forliges med den, jeg nylig nævnede. Det er den, som bestaar i at stille sig den Bortgangnes Skikkelse for Øje, at dvæle ved de Minder, man har om den Afdøde, og at beskue det Liv, som er endt og tilbagelagt, i Erindringens Lys. Og det ville vi da nu gjøre i denne vemodige Afskedstime. Vi ville dvæle ved de Minder, vi have om hende, som nu er gaaet

bort, vi ville stille os hendes kjære, elskelige Skikkelse for Øje og gjenkalde i vor Erindring, hvad hun har været for os. Og idet vi saaledes levende mindes, hvad vi ejede i hende, ville vi med taknemmelige Hjerter prise vor Gud, ikke blot for hans Naade imod hende, men ogsaa for al den Velsignelses Rigdom, han har ladet udgaa fra hende.

Og naar jeg nu her i faa Træk skal udkaste et Billede af det kjære Menneske, som saa nylig har forladt os, naar jeg skal skildre hendes Personlighed, saaledes som den tegner sig for mit Blik i Erindrings Lys, saa vil det blive paa Grundlag af de Ord i den hellige Skrift: »Ynde er bedragelig, og Skjønhed forføngelig, men en Kvinde i Herrens Frygt skal prises« (Ordspr. 31, 30). Dog, dermed vil jeg ikke sige, at hun manglede Ynde, eller at hun var blottet for Skjønhed. Der var tvertimod noget i høj Grad Yndigt udbredt over hele hendes Person, som navnlig i hendes yngre Aar bragte Alle, som saa hende, til at føle sig hængende mod hende. Og uden just at kunne kaldes skjøn i dette Ords almindelige Betydning, saa ejede hun dog netop den Skjønhed, som trodser Aarenes Vælde og Vægt, idet den i det Udvortes og Synlige afbilder, hvad der boer i et Menneskes Hjerter af Ædelt og Godt. For os, som nærmere kjendte hende, var denne Ynde og Skjønhed bestandig tilstede hos hende, selv i hendes høje Alderdom, da Legemet kuedes af Tidens Tryk. For Andre var det maaske skjult, at hun ejede dem, efter at hendes Ungdomsaar vare forbi. Men Ingen, som saa hende og kom i Berøring med hende, kunde miskjende, at hun var en Kvinde i Herrens Frygt. Og

netop fordi hun var dette, var et gudfrygtigt Menneske, som alle sine Dage holdt sig nær til Herren, stolede paa ham og vandrede for hans Ansigt i Sandhed og Oprigtighed, just derfor var den Ynde, som *hun* ejede, ikke bedragelig, og den Skjønhed, hvoraf *hun* var i Besiddelse, ikke forfængelig. De dækkede ikke over et tomt Indre, men de aabenbarede, hvad der boede i hendes Hjertes Dyb.

Og dette var jo først og fremmest Sandhed og Oprigtighed. Hun viste sig, som hun var. Der var ikke noget Paataget hos hende, men Alt var ægte. Derfor vidste man altid, hvor man havde hende; og skulde hun sige sin Mening, fik man altid ren, klar og tydelig Besked. Hun var Sandheden tro, men hun var det i Kjærlighed. Hun kunde saaledes nok blive vred, naar hun hørte eller saa, hvad der var slet eller ondt, og saa holdt hun ikke sin Dom tilbage; ja, hun kunde udtale den ret eftertrykkeligt, men hun forivrede sig ikke. Hun bestræbte sig ikke for at saare; thi hun var et kjærligt Menneske, som hellere vilde gjøre vel end ilde, hellere vilde hjælpe og trøste end støde Nogen fra sig ved Haardhed og Ubarmhertighed. Derfor var det altid saa velgjørende at være i hendes Nærhed, hvad enten man var glad eller bedrøvet. Hvor kjærligt hun kunde trøste, har jeg personlig erfaret, dengang jeg havde min første store og dybe Sorg. Det var, da jeg som halvvoxen Dreng havde mistet min Fader. Da jeg saa, den Dag det var sket, mødtes med hende, slog hun sine Arme om min Hals og trykkede mig ind til sig og kysede mig uden at sige et Ord. Saaledes viste hun mig sin Deltagelse, hvad der gjorde mig saa usigelig godt

under min dybe Sorg. Og jeg tvivler ikke paa, at mange Andre have gjort lignende Erfaringer om hendes kjærlige Sind, som jeg ved hin Lejlighed.

Tillige var hun et sagtmodigt Menneske, og dertil havde hun et ydmygt Sind. Hun tænkte ikke højt om sig selv; og hvad hun ansaa for sin Pligt, det veg hun ikke tilbage for, selv om det var aldrig saa svært. Thi ved Siden af sit kjærlige Sindelag havde hun en fast Karakter. Og aldrig har jeg kjendt noget Menneske, der var mindre selvisk, end hun var. Det var en af hendes Hovedopgaver i Livet at tjene Andre, hvorimod hun kun forlangte saa Lidt for sig selv.

Og hvis nu Nogen vilde spørge mig: havde hun da ingen Fejl? — saa vil jeg svare, at det havde hun selvfølgelig. Det har jo ethvert Menneske, idet vi Alle fødes med en syndig Natur, der maa kues og bøjes, hvis den ikke skal tage Magten fra os. Men hvor nøje jeg har kjendt hende, saa har jeg dog ikke staaet hende nær nok til at faa Øje paa, hvad *hun* havde at bekæmpe for at naa den Frelse, hvortil hendes Gud havde bestemt hende. Og saaledes gaar det vel ogsaa de fleste af os, der her ere samlede til hendes Jordefærd. Vi kunne kun takke Herren for, hvad hun har været for os, og hvad vi have lært af hende; thi megen Velsignelse er udgaet fra hende.

Og størst har den jo været for dem, der have staaet hende nærmest i Livet. Hun har været en god Datter, hun har været en trofast Hustru og en kjærlig Moder. Og som saadan har hun jo vist sig ikke blot for den Datter, hun selv fik i sit Ægteskab, men ogsaa for den, som hun arvede efter sin Mands første Hustru.

Hun gjorde ikke nogen Forskjel paa dem, men viede dem begge den samme Omsorg og den samme Kjærlighed. Og derfor velsignes og takkes hun nu ikke blot af sit eget Barn, men ogsaa af den Datter, hvem hun saa ganske traadte i Moders Sted, og hvis højeste Ønske, forinden hun drog bort til det fremmede Land, hvor hun nu er, var, at Herren vilde forbarme sig over den gamle Moder og kalde hende bort herfra til et bedre Hjem.

Og fordi vi nu have saadanne Minder om hende, derfor ere vi ikke blot taknemmelige mod hende selv; men derfor takke vi baade først og sidst den Gud, hvem vi Mennesker skyldte Alt, hvad der af Godt bliver os til Del. Det er ham, som i sin Visdom og Kjærlighed har lagt Grunden i hendes Hjerte til alt det, som gennem hendes eget Arbejde og ved *hans* Bistand og under hans Førelser med hende blev til saa megen Velsignelse for os, der have kjendt hende og staaet i Forbindelse med hende. Derfor sige vi ham af Hjertet Tak for Alt, hvad hun har været for os. Og tillige takke vi ham for hans Naade mod hende lige fra hendes første Barndomsaar og indtil han nu, da hun ikke kunde mere, løste de Lænker, som bandt hende til dette jordiske Liv. — Ja, Herre, vi takke dig for hendes Liv; og vi takke dig for hendes Død. Men mest takke vi dig dog, fordi vi i et Øjeblik som det nærværende ikke behøve at sørge som de, der ikke have Haab, idet du har sendt din eenbaarne Søn til Verden for at frelse os, har ladet ham fuldkomme sin Frelsergjerning og derefter oprejst ham fra de Døde, hvorved du har givet os et vist og sikkert Pant paa, at naar vi høre ham til,

saa skulle ogsaa vi opstaa og være til efter Døden. Vi bede dig, gjør Forvisningen derom levende i vore Hjerter, og lad den give os Kraft og Styrke til at stride den gode Strid, fuldkomme Løbet og bevare Troen, saa at vi, naar vi engang skilles herfra, maa kunne agtes værdige til at faa Retfærdighedens Krone, som er henlagt til os i de evige Boliger! Amen!

Edle Johanne Sophie Rasmine Cederfeld de Simonsen,
Datter af Commandeurcapitain Andreas Christian Cederfeld de Simonsen og Hustru Edle Sophie Møller, var født i Kjøbenhavn i Nyboder 10. November 1821 og ægteviedes 18. October 1853 til Capitain *Frederik Julius d'Origny*, den Gang Toldinspecteur i Tønning, død 1888 som Toldforvalter i Korsør. Sin Enkestand tilbragte hun i sin Datters Hjem, først paa Frederiksberg, fra 1893 paa Landsarchivet i Odense, hvor hun afgik ved Døden 14. September 1907.

FYENS STIFTSBOGTRYKKERI (DREYER).
